Srijeda, 24.08.2016.g.

Često u razgovorima s drugim ljudima, bili oni deklarirani vjernici ili oni

koji baš i ne vjeruju u Gospodina Boga, naiđem na temu o tome kakvi su

svećenici.

I ja sam u početku svojeg obraćenja imao puno "padova" na toj temi. Jer

sam pokušao svećenika gledati svojim ljudskim očima i poimanjem. I

imao sam svoja mišljenja i stavove o tome kakav bi trebao biti jedan

svećenik i što bi on trebao raditi. A tu je onda bilo puno osuđivanja,

ogovaranja, licemjerja. I čak nisam ni bio svjestan grijeha koje sam na taj

način činio jer sam mislio da sam u pravu, naravno, po našim ljudskim

mjerilima.

No, Gospodin mi je ubrzo dao za spoznati koliko sam grijeha kroz te

svoje stavove činio i prema Njemu i prema dragoj braći svećenicima. Pa

sam se često ispovijedao zbog tih mojih grijeha prema svećenicima i

Gospodinu.

Jer, svakog svećenika, tu dragu posvećenu osobu, Gospodin "pozove".

Svaki taj čovjek, prije nego položi zavjete za svećenika, prolazi mnogo

kušnji kako bi se dobro preispitao da li je dobro razumio Božji poziv i da

li on stvarno želi biti svećenikom, uz sve što taj sveti poziv nosi.

Tako sam shvatio da ja, kao veliki grješnik i oholica u svojem

dotadašnjem životu, nemam baš nikakvo pravo da sudim o tome zašto je

Gospodin odabrao baš te i takve ljude da budu Njegovi svećenici, Njegova

produžena ruka ovdje na zemlji.

A kroz to sam shvatio i jednu veliku i nepromjenljivu istinu. Da jedino

svećenici katoličke crkve, kao legitimne predstavnice Kristove Crkve ovdje

na zemlji, "hodajuće crkve", imaju od Gospodina Isusa dobiveno

ovlaštenje, da kruh i vino na misama, po svojim posvećenim rukama,

pretvaraju u Njegovo Tijelo i Krv. I jedino oni ovdje na zemlji, kakvi god

bili, nas mogu odrješiti od naših grijeha i dati nam pokoru za učinjene

grijehe.

Da nema tih dragih, posvećenih, osoba, od kojih je prvi bio Sveti Petar i

ostali apostoli, ne bi bilo mise ni živog Gospodina Isusa u hostiji i

posvećenom Oltarskom sakramentu.

I ne bi bilo odrješenja učinjenih grijeha i odrađenih pokora za njihovo

činjenje. I onda bi sve to donijeli, po svojoj ovozemaljskoj smrti, pred

Gospodina Isusa. A onda bi to vrlo lako moglo biti previše toga i moglo

bi nas odvesti u vječnu propast, pakao.

Dakle, dobio sam za spoznati, da kakvi god ti naši svećenici bili, pijanice,

preljubnici, materijalisti, licemjeri, oholice, itd., jedino po njihovim

posvećenim rukama, u pretvorbi na misi, među nas dolazi Gospodin Isus i

mi Ga živoga primamo u posvećenoj hostiji i vinu.

I jedino nas oni mogu odrješiti od naših grijeha i dati nam pokoru za

njih.

Jedino oni, kakvi god bili.

No, to su bila spoznaje koje su meni osobno pomogle da te drage

svećenike, koje mi Gospodin šalje na moj životni put, stavim na jedno

mjesto u svojoj vjeri, posebno mjesto, i da ih više za ništa ne osuđujem,

da ih ne ogovaram i da se puno za njih molim. Takve spoznaje nemaju

mnogi drugi ljudi s kojima se susrećem pa sam se nekako pokušao

uvježbati kako obraniti te drage svećenike kada u nekom društvu, nekom

razgovoru, budu "napadnuti".

Kao prvo, ako sam u društvu onih koji se deklariraju kao vjernici,

ponovim im ove moje gornje spoznaje. O njihovom poslanju na zemlji,

pa kakvi god bili.

A kao drugo, što koristim i kod razgovora s ljudima čija je vjera slaba ili

nikakva, upitam ih da li sada razgovaramo o svećenicima kao Boga

posvećenim osobama, djelatnicima Kristove crkve, ili o svećenicima

ljudima.

Takvo pitanje vrlo često izazove trenutke tišine i razmišljanja radi toga jer

manje-više svi pokušaju razmisliti o tome što sam rekao i zauzeti neki

stavi i dati neki odgovor na to.

Za to vrijeme dok moj sugovornik ili sugovornici razmišljaju, ja nastavim

obrazlagati.

Kažem im da ako razgovaramo o svećenicima kao posvećenim osobama,

tada to možemo samo ako idemo svaku nedjelju na misu, na redovne

ispovijedi i pričesti. Tada poštujemo Gospodina Boga, Njegovu Crkvu i

zapovijedi, pa tako bi trebali poštovati i Njegove svećenike i njihovo

poslanje. Da nam po svojim posvećenim rukama osiguraju primanje

živoga Gospodina Isusa u posvećenoj hostiji i vinu. I da nam po svojim

posvećenim rukama daju odrješenje od ispovjeđenih grijeha i pokoru za

učinjene grijehe. Ako to činimo, iskreno i postojano, i ako u sve to

iskreno vjerujemo, nastavim, i ako samo malo priznamo sami sebi koliko

smo mi grješni ljudi, tada mislim da nitko od nas nema pravo da sudi i

ogovara bilo kojeg svećenika. Nego ih moramo ljubiti, moliti za njih, biti

im podrška.

A ako govorimo o svećenicima kao ljudima, što oni i jesu, kao i svi mi,

onda "neka baci kamen prvi koji misli da nema grijeha", tj. kažem im da

tko od nas to nema grijeha i tko je od nas uopće dostojan da govori o

nekom drugom čovjeku, osuđuje ga, ogovara.

Kroz sve navedeno, vrlo često sam uspijevao dovesti takve razgovore do

toga da, ili su se sugovornici sa mnom složili jer su uvidjeli da je to sve

približno točno, ili smo jednostavno znali prijeći na drugu temu jer moji

sugovornici nisu znali što bi dalje rekli.

Ponekad sam i ja odmah u startu odustao od bilo kakvih komentara kada

sam uvidio da, bilo što da kažem, da će biti bez koristi. Jer bi izazvalo

puno loših plodova kao što su srditost, nemir, nezadovoljstvo,

osuđivanje. A onda od toga samo šteta a nikakve koristi.

No, ipak mi je još nešto nedostajalo u tome kako da obranim status

svećenika u našem svagdanjem životu, kako da uspijem sugovornike

navesti da razmišljaju o svećenicima kao posvećenim ljudima, od Krista

pozvanim, da usmjerim razgovore u ono za što su svećenici jedini pozvani

da mogu činiti, što je smisao i poslanje njihovih života. Da nam daju

živoga Krista i odrješiti nas od grijeha.

I konačno, barem sam tako osjetio, došao sam i do toga na jednoj misi

na kojoj sam bio ovih dana. Bilo je čitanje iz Evanđelja po Mateju, o

licemjerju i taštini pismoznanaca i farizeja:

"Na Mojsijevu stolicu zasjedoše pismoznanci i farizeji. Činite dakle i

obdržavajte sve što vam kažu, ali se nemojte ravnati po njihovim djelima

jer govore ali ne čine …"

Kakva poruka za svakog od nas, kada želimo razgovarati o nekom

svećeniku! Istina, Gospodin Isus je tu govorio o ondašnjim Židovima, ali

se to sve može preslikati u današnje vrijeme, i na naše svećenike i na nas

same.

Da bi to uopće mogli, razgovarati o našim svećenicima, prvo moramo ići

u crkvu, na mise, i slušati tamo Riječ Božju i ono što nam u tumačenju te

Božje Riječi govore naši svećenici. Znači, bez da poštujemo Božje

zapovijedi i idemo u crkvu, nemamo nikakvo pravo, a ni spoznaju, da

govorimo nešto o svećenicima. Jer nismo čuli ono što su nam oni tamo

govorili. A kao drugo, ako i ti svećenici čine nešto loše, nešto drugačije

od onog što su nam na misama čitali i tumačili, onda se ne smijemo

ravnati po njihovim djelima.

A ako i mi činimo takva djela, od kuda nam onda pravo da, licemjerno i

tašto, govorimo svećenicima kakvi bi trebali biti a mi činimo isto.

A ako ne činimo tako, ako činimo dobro i prema Božjoj Riječi i

zapovijedima, onda smo sigurno ponizni i bogobojazni vjernici, koji nikad

neće drugoga osuditi i ogovarati u njegovim grijesima nego će se za

njega moliti.

Eto, sada sam si nekako zaokružio tu moju priču o našim dragim

svećenicima. Svi su oni na posebnom mjestu u mojim molitvama i mojem

srcu. Često se za njih kratko pomolim i zamolim Gospodina da ih

blagoslovi i ojača svojim Svetim Duhom. I na svakoj misi se za svakog od

njih pojedinačno, koji mi dođu u misli, i za sve zajedno, posebno

pomolim.

Jer, oni su Gospodinovi svećenici!

Ali, oni su i moji svećenici jer bi bez njih teško došao u Kraljevstvo

Nebesko.

PRELJUBLJENI MOJ GOSPODINE,

BLAGOSLOVI NAŠE SVEĆENIKE!